

Speech

Ik sta hier niet de laatste keer op dit plein. Hier sta ik, als mijn niet-god het belieft nog jaar na jaar na jaar na jaar na jaar na jaar na decennium na decennium na jaar na een halfeeuw nog steeds. Tussen jullie. Een glaasje te drinken. Te luisteren. Of verder te babbelen.

En toch sta ik hier ook de laatste keer. Als voorzitter van Het Roze Huis. In maart geef ik de fakkel door. Als daar iemand staat die hem aanneemt uiteraard.

De voorbije vier jaar mocht ik Het Roze Huis samen met straffe heren en dames door berg en dal leiden, van huurgeschil naar huuroplossing, van bijna failliet café naar een werkbare oplossing met Koen, nu met de energierijke Liesbeth en Hannes. Van weinig subsidies naar iets meer, maar helaas het nieuwe jaar 2012 heel wat minder.

Mag ik daar kort iets over zeggen. In september vorig jaar ben ik één keer huilend naar huis gefietst na een bestuursvergadering. Met echte pijn in het hart voor de organisatie waarvoor ik me inzet. Op die avond werd duidelijk dat we onze financiering voor het jaar dat nu gestart is, niet rond zouden krijgen.

Het gaat niet om het deel van de stad en de provincie, daar werken we elk jaar hard voor, en daar krijgen we elk jaar ook hetzelfde bedrag. Het gaat wel om het deel van de Vlaamse overheid. Dat zakte in 2011 al omwille van de besparingen. En dat zakt nog sterker in 2012 omwille van besparingen. Ik neem het de Vlaams minister van Gelijke Kansen niet persoonlijk kwalijk. Ik weet dat hij ons werk apprecieert, hij kwam ons meermaals bezoeken, en wij hem ook.

Maar geld dat er niet is, kan niet uitgegeven worden. En we zijn niet de enige vrager.

En dus moesten we vorig jaar afscheid nemen van onze administratieve kracht Danielle. Voor wie haar kent; echte kracht dus die we verloren hebben.

En dit jaar gaan we verder met twee medewerkers, een coördinator, nog even Joke, daarna Tuur, en met onze projectmedewerker Chloé. Maar.... Ik reed huilend naar huis, omdat we voor haar dit jaar nog zullen moeten vechten. Overtuigen. Werken. Bijna eisen dat we alsnog een extra stuk krijgen van de taart. Want anders eindigen we dit jaar met maar één medewerker.

En daarom beste mensen, stop ik dit jaar als voorzitter, maar blijf ij wel in het bestuur... Al is het maar om voor die sluitende financiering alsnog rond te krijgen.

Mag ik u om dat samen met mij te doen. Samen met mij en een heerlijk ploeg bestuurders, vrijwilligers en die twee medewerkers.

In maart vernieuwen we ons bestuur. We zoeken nog enkele vrouwen en mannen die elke maand een avond vrij hebben om dit schip mee op koers te houden, met in het bijzonder een penningmeester, nu ook Tim bij ons vertrekt om bij de Europese holebisportorganisatie aan de slag te gaan. Mocht u dat zien zitten, spreek ons gerust aan.

En ik weet dat dit engagement niet voor iedereen mogelijk is. Geen nood, samenwerken kan hier op zowat alle andere denkbare manieren.

Als één van onze meer dan honderd vrijwilligers binnen Het Roze Huis, of als één van de honderden vrijwilligers in onze 30 aangesloten verenigingen. We hebben er sinds kort weer twee nieuwe; Vwalla in Mol en Pinq dat zal werken vanuit Antwerpen, een vereniging die holebi's met een hoog iq wil samenbrengen. We sloten deze groepen onlangs aan.

En gewoon door hier nu te zijn, werken we ook al samen. Uw aanwezigheid hier, is voor ons een warme steun. Nog meer als u een lotje koopt voor onze prijzentafel.

Of door ons maandelijks of jaarlijks een klein bedragje over te maken. Een heel aantal onder u doen dat al, kom straks een kus bij me halen om u daarvoor te danken. In de hoop dat dit

nu net niet het argument is, waarom u uw domiciliëring aan ons stop zet. Hehe.

Dank dank dank dus, voor welke samenwerking dan ook.

Mag ik twee dingen kort uit ons jaarprogramma halen, de bundel met dingen die we concreet dit jaar gaan doen? Twee dingen die gaan over hoe erg we binnen onze beweging verschillen, naast die dingen die ons bindt.

Wel, met de structurele steun van de Stad Antwerpen gaan we sterk werken rond diversiteit in al zijn vormen.

Daarvoor bliksem ik onze holebibeweging even terug in de tijd. Voor midden de jaren '90. Waar gingen holebi's uit? Waar kwamen ze op straat? Waar gingen ze samen sporten? Waar o waar o waar? Wel, achter de gordijnen. Achter donkere gevels. Ok, een aantal moedigen nu en dan eens in 't openbaar. Om dan afgrijzen te horen. Te zien. Erger nog; te voelen. Het lijkt vreemd, maar dat is slechts zo'n 20 jaar geleden. De jongsten onder ons hebben het niet meer meegemaakt. Anderen kunnen het zich wellicht nog voor de geest halen.

Ik bliksem de holebibeweging terug naar deze tijd. Is alles holebi-pijs en transgendervree? Je zou in eerste instantie, ja zeggen. Ja zeker! En trots dat we zijn. En blij. En dankbaar. Maar... dat vluchten achter de gordijnen bestaat nog steeds. Dat vluchten in de meest discrete uitgaansgelegenheden in deze stad. Dat even homo zijn maar daarna meteen weer hetero-voor-de-schijn bestaat hier nog steeds. In de vele families die nochtans vaak al generaties in deze stad wonen, en soms nog maar net. Waar holebi zijn nog steeds des duivels is. Een ziekte. Een fase. Een taboe. Een schande. Een kwelling. En dat... wel dat mogen we hier samen niet pikken. Dat mogen we niet laten gebeuren. Ook voor al deze jongens en meisjes, dames en heren, stadsgenoten, moeten we een weg vinden. Via dialoog, maar ook via actie.

We mogen het idee niet verdragen dat mensen die zichzelf willen zijn in deze stad, uitgerekend in deze stad waar holebi's als eerste een partnerschap konden aangaan, dat mens hier

zichzelf niet kunnen zijn. Of dat maar heel even kunnen zijn, of maar heel even; achter dat gordijn.

Een ander werk dat ik licht uit ons jaarprogramma. Voor die dames en heren die het etiket dame en heer niet zo maar opgekleefd willen krijgen. Omdat dame en heer soms is als zwart en wit, en dat er meer nuance is. Met steun van Gelijke kansen zal Het Roze Huis dit jaar de transgenders binnen onze beweging sterker ondersteunen. Op 14 februari is er een dag voor transgenders en hun familie, over hoe het verder moet, over verleden, maar vooral de toekomst. En tijdens Antwerp Pride komt er een actie van Het Roze Huis die de nuances van man en vrouw zijn in de kijker zet.

Het zijn maar twee sprekende voorbeelden, van de vele acties waar we voor staan.

En laat één ding duidelijk zijn, ik gebruikte nu en dan vechten. Vechten voor die financieel sluitende ondersteuning. Vechten voor meer diversiteit binnen stad, provincie en beweging. Maar met vechten heeft een homo het niet over bommen en granaten, maar over die wapens die wij bezitten; actie voeren, vergaderen, die dialoog aangaan, en.... Feesten. Heel veel feesten, omdat we de vrolijkste beweging van de wereld zijn en vooral moeten blijven.

Mag ik daarom vragen, de kleuren te onsteken die we ronddeelden, de kleuren die onze verschillen symboliseren, en die we toch samenbrengen hier, en we toasten samen op onze vrijwilligers, op onze coördinator Joke Weckesser, en die we heel erg veel verschuldigd zijn en die binnenkort naar het onderwijs gaat, op Tuur, onze nieuwe coördinator, op de stad, de provincie, Vlaamse overheid, en op ieder van u: een sterk kleurrijk 2012 waarin we elkaar hopelijk zo veel mogelijk mogen ontmoeten op.... Feestjes!